

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

23 נובמבר 2009

ה"פ 175230-09 ליגד השקעות נ' קנפולר נדל"ן

בפני כב' השופט יונה אטדגי

קנפולר נדל"ן בע"מ ב"כ עוה"ד מיכאל שניידר ואליעד כהן	המבקשת (המשיבה ב-ה"פ)

נגד

ליגד השקעות ובנין בע"מ ב"כ עוה"ד ויקטור הרצברג וניתאי דובינסקי	המשיבה (המבקשת ב-ה"פ)

החלטה בבקשה להפקדת ערובה

1. בפני בקשה לפי סעיף 29 [לחוק הבוררות](#), התשכ"ח-1968 (להלן – החוק) לחייב את המשיבה בהפקדת ערובה למילוי פסק הבוררות כתנאי לדיון בבקשה לביטול הפסק.

רקע עובדתי

2. המשיבה היא בעלים של בית המלון סול-מרין בנהריה ושל 56 יחידות נופש הצמודות אליו. ביום 24.2.08 נחתם בין הצדדים הסכם, לפיו רכשה המבקשת מהמשיבה את הזכויות על המלון.

ההסכם הותנה בתנאים אחדים, שלא התקיימו. בפועל, נוהל המלון על ידי המבקשת במשך חודשים אחדים. בסיומה של תקופה זו נותרה מחלוקת כספית בין הצדדים, שבהסכמת הצדדים ועל פי החלטת בית משפט זה הועברה להכרעתו של הבורר, עו"ד דרור ויגדור (להלן – הבורר). הצדדים הסכימו, כי על הבוררות יחולו [חוק הבוררות](#) והתוספת לו, כי הבורר לא יהיה חייב לנמק את פסקו וכי הבורר משוחרר מדיני ראיות ופרוצדורה (נספח ב' לתובענה).

3. בסיומה של הבוררות, נתן הבורר ביום 8.2.09 את פסקו (נספח יא' לתובענה). הבורר דן בכל טענות הצדדים, נימק את מסקנותיו (לדבריו "בצורה תמציתית"), קבע מהו הסכום שהמשיבה חייבת לשלם למבקשת ומהו הסכום שצריך לקזז ממנו, ובסופו של הפסק הוא חייב את המשיבה לשלם למבקשת סכום של 991,136 ₪, כשסכום זה ישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 1.6.08.

- כן חייב הבורר את המשיבה לשאת בשני שליש משכר טירחתו.
4. המשיבה הגישה תובענה זו לביטול פסק הבורר, בהתאם לסעיף 24 לחוק, והמבקשת הגישה בקשה לאישור פסק הבורר לפי סעיף 23 לחוק (בש"א 160653/09). כמובן, שתחילה צריכה לידון תובענה זו, שכן דחיית בקשת הביטול מביאה לאישור הפסק, וכן ההיפך (סעיף 28 לחוק).
5. במקביל, הגישה המבקשת בקשה זו לחייב את המשיבה בהפקדת ערובה לפי סעיף 29 לחוק, וזאת כתנאי לדיון בבקשה לביטול פסק הבורר. המשיבה הגישה את תגובתה, שבה היא מתנגדת נמרצות לבקשה, והמבקשת הגישה את תשובתה לתגובה.
6. בינתיים, התקיים דיון מקדמי בתובענה, שנועד גם לדיון בבקשה זו (מיום 24.9.09). באי כוח הצדדים הודיעו שהם מוותרים על חקירות המצהירים. ב"כ המשיבה (שייצוגה התחלף מאז הגשת בקשת הביטול) ביקשו לשקול שוב את בקשת הביטול. סמוך לאחר מכן, הודיע ב"כ המשיבה לבית המשפט כי המשיבה עומדת על בקשת הביטול. עקב כך, ובהתאם להחלטה בדיון שהתקיים הוריתי על הגשת טיעונים משלימים קצרים לתובענה עצמה: המשיבה, עד ליום 15.11.09 והמשיבה עד ליום 10.12.09. ב"כ המשיבה ביקש מבית המשפט להאריך את המועד להגשת טיעוניו עד ליום 15.12.09, אך ב"כ המבקשת התנגד לבקשתו וכן ביקש מתן החלטה בבקשה זו להפקדת ערובה. בהחלטתי מיום 17.11.09 הארכתי את המועד להגשת טיעוני המשיבה לתובענה עד ליום 1.12.09.
7. להלן אדון בטענות הצדדים ביחס לבקשה זו, אך תחילה אציג את המסגרת המשפטית שהותוותה לדיון בבקשה זו.

המסגרת המשפטית

8. סמכותו של בית המשפט לדון בבקשה דן קבועה בסעיף 29 לחוק:
- 29" (א) משהוגשה בקשה לאישור פסק בוררות או לביטולו, רשאי בית המשפט להורות על עיקול נכסי בעל הדין שנגדו ניתן הפסק, עיכוב יציאתו מן הארץ או מתן ערובה למילוי פסק הבוררות; הבקשה יכול שתהיה בעל-פה, ורשאי בית המשפט לפטור את המבקש ממתן ערובה.
- (ב) הוראות כל חיקוק בדבר עיקול זמני, עיכוב יציאה מן הארץ ומתן ערובה יחולו על

סעד לפי סעיף זה בשינויים המחוייבים."

9. בית המשפט העליון התווה את הכללים להפעלתו של סעיף זה. כב' השופטת ע' ארבל ב-[רע"א 4758/05 אוביץ נ' נאות א.פ. נכסי מקרקעין בע"מ \(2005\)](#), פורסם בנבו, בסעיף 6 לפסק הדין:

"בדומה לשיקולי בית המשפט בבוחנו בקשה למתן סעד זמני, גם בבחינת מתן סעד זמני בבקשה לביטול פסק הבוררות יבחנו סיכויי הצלחתו של המבקש לבטל את הפסק וכן מאזן הנוחות בין הצדדים. עם זאת, יש להתחשב במאפיינים המיוחדים של בקשה לביטול פסק בוררות בבחינה זו. כפי שציינו הערכאות דלמטה, התערבות בית המשפט בפסק בוררות היא מצומצמת ביותר, ומתוחמת הן על-ידי [חוק הבוררות](#) שקובע בסעיף 24 רשימה סגורה של עשר עילות אפשריות לביטול הפסק, והן על-ידי ההלכה הפסוקה ([רע"א 3680/00 גמליאלי נ' מגשימים](#) – כפר שיתופי (לא פורסם, ניתן ביום 22.9.03)). לפיכך, מלכתחילה עומד מאזן השיקולים לטובתו של מבקש הסעד הזמני. על הצד שמבקש את ביטול הפסק יהיה מוטל להראות כי סיכויי הצלחתו לביטול הפסק גבוהים למרות הגישה המצמצמת במתן סעד מסוג זה. לחילופין יהיה עליו לעמוד בנטל כבד להראות כי מאזן הנוחות נוטה לצידו באופן משמעותי, שהרי ככל שמאזן הנוחות נוטה לכיוון מבקש ביטול הפסק פוחת המשקל הנדרש להוכחת סיכויי הצלחה בבקשה, כל עוד אין מדובר בתביעת סרק ([רע"א 5114/05 מינהל מקרקעי ישראל נ' חאן מנולי בע"מ](#) (לא פורסם, ניתן ביום 23.8.05))."

באותו עניין דנה כב' השופטת ארבל בבקשת רשות ערעור שהוגשה על החלטת בית המשפט המחוזי שדחה ערעור על החלטת בית משפט השלום לחייב את המבקש שהגיש בקשת ביטול פסק בוררות בהפקדת ערובה. בדחותה את בקשת רשות הערעור, קבעה:

"במקרה שבפנינו נראה כי המבקש לא עמד בהוכחת החלופות שהוזכרו. לעניין מאזן הנוחות, עומד מצד אחד המבקש שמצוי בקשיים כלכליים ומתן הסעד הזמני יקשה עליו. מהצד השני קשייו הכלכליים של המבקש ועובדת היותו לקוח מוגבל בנסיבות מחמירות יוצרים חשש כבד כי אי מתן הסעד יכביד על ביצוע פסק הבוררות ואף יאינו לחלוטין. לפיכך, אף אם נניח שמאזן הנוחות מאוזן בין הצדדים, יהיה מקום למתן הסעד הזמני מהנימוקים שהוזכרו לעיל."

10. דברים דומים קבע בית המשפט העליון במותב תלתא ב-רע"א 7592/08 פי.די.די. יהלומים בע"מ נ' I.DO.Diamonds Inc. (2008), פורסם בנבו, מפי כב' השופט דנציגר ובהסכמת יתר חברי ההרכב):

"הנה כי כן, סעיף 29 הנ"ל הינו הבסיס לחיובו של בעל דין המבקש לבטל פסק בוררות להפקיד ערובה לביצועו של פסק הבוררות ולדידי, על יסוד סעיף זה מוסמך בית המשפט לקבוע כי הפקדת ערובה כאמור הינה תנאי לדיון בבקשה לביטול פסק הבוררות, כפי שאכן, נעשה לא פעם

...

17. יתר על כן, מקובלת עלי טענתם של המבקשים לפיה בנסיבות העניין, כאשר הם אווזים בידיהם פסק הבוררות לטובתם, מאזן השיקולים עומד לטובתם מלכתחילה ועל המשיבים מוטל הנטל להוכיח את סיכויי הצלחתם לבטל את פסק הבוררות.

יפים לעניין זה דבריה של כבוד השופטת ע' ארבל בעניין אוביץ הנ"ל...

מבלי לקבוע מסמרות באשר לתוצאה הראויה של בקשת הביטול, איני סבור כי במקרה שלפנינו הרימו המשיבים את הנטל להראות כי סיכויי הצלחתה של בקשת הביטול הם גבוהים או כי מאזן הנוחות נוטה לצידם באופן משמעותי. " (סעיפים 16-17 לפסק הדין).

ובהמשך:

"לבסוף, לאחר שעיינתי בתגובתם של המשיבים... לא שוכנעתי כי המשיבים הראו מדוע מאזן הנוחות נוטה לטובתם, לא כל שכן באופן משמעותי. בנסיבות אלה, סבורני כי קיים חשש כבד כי אי מתן הסעד של הפקדת ערובה כתנאי לשמיעתה של בקשת הביטול יכביד על קיום פסק הבוררות." (סעיף 18 סיפא)

ומסקנתו לכן:

"לאור כל האמור לעיל, אציע לחברותיי לקבל את הבקשה, לבטל את החלטתו של בית המשפט קמא ככל שהיא נוגעת להפקדתה של הערבות ולחייב את המשיבים להפקיד כערובה 1,000,000 דולר ארה"ב, לא יאוחר מיום 22.10.08. היה והמשיבים לא יפקידו את הסכום האמור במזומן או באמצעות ערבות בנקאית עד למועד הנ"ל, כי אז תימחק בקשתם לביטול פסק הבוררות..." (סעיף 21).

11. ציטטתי דברים מדויקים מפסק דינו של כב' השופט דנציגר, כדי לדחות טענה שנשמעה מפי ב"כ המשיבה, ולפיה, בית המשפט מוסמך, אכן, להורות על הפקדת ערובה במסגרת בקשה שהוגשה לביטול פסק הבוררות, אך הוא אינו מוסמך להתנות את הדיון בבקשת הביטול בהפקדת הערובה.

ראשית, כמצוטט לעיל, בית המשפט העליון (במותב תלתא), קבע מפורשות כי הפקדת ערובה הינה תנאי לדיון בבקשה לביטול פסק הבוררות. שנית, הדבר מחויב גם על פי ההיגיון. שאם לא תאמר כן, מהו הטעם בקביעת הערבות, ואיך ניתן לאכוף החלטה כזו? שלישית, גם אם אין להשוות את הסעד שיינתן להבטחת ביצועו של פסק הבורר משמוגשת בקשה לאישורו או לביטולו וכל עוד לא אושר על ידי בית המשפט, לסעד הניתן להבטחת ביצועו של פסק דין, שאינו צריך אישור נוסף, כאשר מוגשת בקשה לעכב את ביצועו (כך, למשל, דעתה של כב' השופטת יעל וילנר ב-[בש"א \(מחוזי חיפה\) 17212/04, ת.א. 896/04 סימבול ישראל יזמות ובניה בע"מ \(בהקפאת הליכים\) נ' אי.ו.ו. מבנים בע"מ](#) (2005, פורסם בנבו), וכן ראו: [עו"ד ישראל שמעוני, אופק חדש בבוררות, דיני בוררות עם ערכאת ערעור, עמ' 320](#)), הרי שהדמיון הקרוב ביותר למטרתה של ערבות זו: הבטחת פסק הבוררות, מצוי דווקא בערובה שמוסמך בית המשפט לקבוע כתנאי לעיכוב ביצוע פסק דין שניתן, שגם מטרתו היא: הבטחת פסק הדין (תקנה 469 [לתקנות סדר הדין האזרחי](#), התשמ"ד-1984. ערבויות אחרות נועדו לפצות על נזק אפשרי בעתיד, למשל: ערבות במסגרת סעד זמני – תקנה 364, ערובה להוצאות המשיב בערעור – תקנה 427, ערובה לתשלום הוצאות הנתבע – תקנה 519).

בענין זה יצוין עוד, כי למרות האבחנה הנזכרת בין פסק בוררות הנזקק לאישור בית המשפט ובין פסק דין שאינו זקוק לאישור נוסף, הרי שגם פסק הבוררות מחייב את הצדדים לו, גם לפני שאושר על ידי בית המשפט, אלא שלא ניתן לאוכפו בהוצאה לפועל טרם אישורו (ראו: כב' השופטת פרוקצ'יה, [רע"א 8630/07 בייגל נ' צפריר](#), 2008, פורסם בנבו).

12. מאחר ובמסגרת הדיון בבקשה להפקדת ערובה יש לבחון, כאמור, גם את סיכויי הבקשה לביטול פסק הבוררות, הרי שלא למותר יהיה לחזור על הכללים שנקבעו בפסיקה בענין זה, כפי שסוכמו והובאו בספרה של פרופ' סמדר אוטולנגי, **בוררות דין ונוהל** (מהדורה רביעית מיוחדת), כרך ב', עמ' 966-963:

“פסק בורר, בהבחנה מפסק דין של בית משפט, אינו ניתן לערעור.

הערעור היחיד על פסק בורר הוא לערכאת ערעור פנימית, אם קיימת כזו במוסד בו ניתן הפסק. למרות זאת, יש ובעלי דין נוטים לשכוח שמדובר בפסק בורר, להבחין מפסק דין של בית משפט, והם מנסים לתקוף אותו בטענות האופייניות לערעור. בתי המשפט דחו לא אחת בקשות ביטול שנוסחו בצורה כזו, בציינם כי אין הם יושבים כבית משפט לערעורים על פסק הבורר.

"בקשה לביטולו של פסק בוררות איננה, איפוא, תחליף לערעור על שאלות הנוגעות לתוכנו של הפסק. אף כאשר ברי הוא כי מסקנה של הבורר מוטעית, בין במישור המשפטי, ובין במישור העובדתי, אין בכך כדי להוות עילה לביטולו. פסק בורר עשוי איפוא להתבטל, רק מקום בו הליך הבוררות פגום מיסודו, או בנסיבות בהן לא נתמלאו עקרונות הבוררות המוסכמים על ידי הצדדים. ביטול הפסק בשל תוכנו, אפשרי רק כאשר מנוגד הוא באופן מובהק לתקנת הציבור".

אכן, בדיקת הפסק אינה נעשית באותן אמות מבחן בהן נבדק פסק דין של ערכאה נמוכה יותר. הטענות כאילו הבורר לא התייחס בפסקו אל כל הראיות שהיו בפניו, או שפסק בניגוד לראיות שהיו בפניו – טענות אלו יכול להיות להן משקל בבית משפט לערעורים, אך לא בבית משפט היושב לדון בבקשה לביטול פסק בורר. אדרבה, תמיד יצא בית משפט מתוך ההנחה שהבורר קבע את כל הממצאים הדרושים כדי להצדיק את המסקנה אליה הגיע.

"עיקר תכליתה של בוררות הוא, כידוע, בירור מהיר ויעיל של השאלות השנויות במחלוקת בין בעלי הדין, וזאת היא הסיבה שהמחוקק לא ראה להרשות ערעור על פסקו".

כאמור, אין בית המשפט יושב כערכאת ערעור על פסק דינו של בורר; והתערבות בית המשפט בפסק בורר תהיה רק מקום בו קיימת עילת ביטול על פי החוק. לכן בית המשפט מקפיד ובודק, גם כאשר העילות מופיעות כשהן מבוססות, כביכול, על עילות הביטול של ס' 24 לחוק, אם אין הן אלא טענות ערעור, בלבד אחר.

"אשר לטענה כי הבורר לא התייחס לטענות עובדתיות ומשפטיות שהועלו, לרבות לשאלת מהימנות ראיות, יש לומר: טענה זו נושאת אופי 'ערעורי' מובהק ואין היא מתאימה, על פי טיבה, למסגרת שהותוותה בדין להליך ביקורת שיפוטי על פסק בורר".

לישום הדברים בענייננו

סיכויי הערעור

13. **כמובן, שבמסגרת הדיון בבקשה זו בחינת סיכויי הבקשה לביטול פסק הבוררות**

הינה לכאורית בלבד ואין בדברים הבאים כדי לקבוע מסקנה סופית לגופה.

על פניהם, נימוקי הבקשה נסבים כולם על טענות שבראיות ובפרוצדורה.

שתי העילות החוזרות ונשנות בבקשה הינן:

א. הבורר דן בטענות שלא נטענו בכתב התביעה של המבקשת, כלומר: הרחבת

חזית.

ב. קביעותיו של הבורר אינן מתאימות לראיות שהוצגו.

טענות אלה דינן להידחות כבר מהטעם שהצדדים פטרו, כאמור, את הבורר מכללי

הפרוצדורה והראיות.

טענות אלה צריכות להידחות גם על פי הכללים שהותוו על ידי הפסיקה, כמפורט

לעיל, לדיון בבקשה לביטול פסק בוררות, שכן עיקרן הוא שהבורר טעה בפסקו

וטעות בפסק אינה עילה לביטולו (ראו: [ע"א 3439/90 ד.ד.ד. בניה עבודות עפר](#)

והשקעות בע"מ נ' המועצה האזורית מטה יהודה, פ"ד מה(3) 337, 349).

וכל זאת, מבלי לדון בטענות שהעלתה המבקשת על אותם נימוקים.

14. להמחשת דברי, אבחן כאן את ראש הפרק העיקרי שציינה המשיבה בבקשה לביטול

פסק הבוררות: הטענה, לפיה הבורר חרג מסמכותו, כאשר נמנע מלפסוק לטובתה

דמי שימוש ראויים בגין התקופה בה הפעילה המבקשת את המלון (פרק ו' בבקשה).

המשיבה טוענת, כי בגין ראש פרק זה, היה הבורר צריך לפסוק לזכותה סך של

1,000,000 ₪.

אם תתקבל טענה זו, התוצאה תהיה בודאי שהיא איננה חייבת דבר למבקשת, כיוון

שסכום זה זהה כמעט לסכום שנפסק לחובתה בפסק הבוררות.

לעומת זאת, אם תידחה טענתה זו, הרי שגם אם תתקבלנה יתר טענותיה בראשי

הפרק האחרים, תהיה חייבת עדיין כמחצית מסכום הפסק (סך כל הסכומים

המצוינים בראשי הפרק האחרים הינו פחות מחצי מליון ₪).

15. הבורר דחה תביעתה זו של המשיבה מהנימוק הבא (סעיפים 65-61 לפסק):

הצדדים היו מודעים לכך שהסכם הרכישה מותנה בהתקיימות התנאים המתלים

ויכול שיהא בטל מעיקרו;

הסכם הניהול הקנה למבקשת זכות עצמאית, שאינה קשורה בהסכם הרכישה, לנהל

את המלון ללא תמורה ב"תקופת הביניים" והיא התחייבה, מצידה, לשאת

בהוצאות השוטפות של המלון;

כיוון שהסכם הניהול הוא הסכם עצמאי, שתוקפו אינו מותנה בכניסת הסכם הרכישה לתוקף, הרי שאין לקבל את טענת המשיבה, כי משבוטל הסכם הרכישה היא זכאית לדמי שימוש עבור אותה תקופה.

16. המשיבה טוענת על כך (בסעיף 87 לבקשתה), כי "קביעה זו של כב' הבורר מנוגדת לחומר הראיות שעמד בפניו", אולם בבואה לפרט מהו "חומר הראיות" שנעלם מהבורר, כל שהיה לה לה הצביע עליו הוא סעיף מסוים מסעיפי הסכם הניהול, שלדעתה סותר את קביעת הבורר.

אולם, כל קביעתו של הבורר בראש פרק זה נסמכת על פרשנותו שלו להסכם הניהול, שבוודאי היה מונח בפניו, ומתן פרשנות שונה מפרשנותה של המשיבה אינו יכול להיקרא "קביעה המנוגדת לחומר הראיות", אלא לכל היותר (לשיטת המשיבה) טעות בפסק שאינה עילה, כאמור, לביטול הפסק. שאם לא תאמר כן, כל פרשנות של הבורר לחומר ראיות נתון המנוגדת לפרשנותו של אחד הצדדים לבוררות לאותו חומר ראיות, יכולה להיקרא קביעה המנוגדת לחומר הראיות.

17. ואפילו היתה הפסיקה הנ"ל בניגוד לחומר הראיות, פסיקה כזו אינה חריגה מסמכותו של הבורר לפי סעיף 24(3) לחוק, כפי שביקשה המשיבה לטעון (ראו החלטת בית המשפט העליון ב-[רע"א 1573/00 דוידסון נ' שזיפי](#), 2001, פורסם בתקדין).

18. כמו כן, על פניה נראית לי פרשנותו של הבורר מפרשנותה של המשיבה. סעיף 3 להסכם הניהול הנזכר בהנמקתה של המשיבה (סעיף 89 לבקשה) אינו סותר את מסקנת הבורר, וכדי שלא לקבוע דברים סופיים בעניין זה אסתפק בכך.

19. באופן כללי עלי לציין כי, למרות שהבורר לא חויב לנמק את פסקו, ולמרות שהבורר ציין כי הנמקותיו הן תמציתיות, הרי שפסק הבורר, על פניו, מפורט (21 עמודים), מתייחס לכל טענות הצדדים, ונימוקיו סדורים.

מאזן הנוחות

20. כאמור בפסיקה הנזכרת לעיל, מאזן הנוחות נוטה מלכתחילה לטובת הזוכה בפסק הבורר, ועל הצד החייב על פי אותו פסק להראות כי למרות אותה זכייה מאזן הנוחות נוטה לטובתו.

באופן זה, גם אם הצד החייב יצביע על קשיו בהפקדת הערובה שתיקבע, הרי שקושי זה דינו להידחות מפאת הכבדה אפשרית העשויה להיווצר על קיום הפסק.

21. לטענת המבקשת, המשיבה מצויה בקשיים כלכליים גדולים וקיים, לכן, חשש ממשי שעד שיאושר פסק הבוררות, היא לא תוכל לפרוע את סכום הפסק. כראיה לכך, מפנה המבקשת לחוות דעת חשבונאית שהוכנה על ידי רואה החשבון של המשיבה, כדו"ח תקופתי לרבעון הראשון של שנת 2009 (נספח ח' לבקשה). בפרק הנושא את הכותרת "מצבה הכספי של החברה" (באור מספר 1(ב), סעיף 6 לחוות הדעת) מתוארים גרעונה ההוני וקשיי הנזילות של המשיבה, ובסופו "הערת אזהרה": "גורמים אלה מעוררים ספקות משמעותיים בדבר המשך קיומה של החברה כעסק חי".
22. המשיבה בתגובתה ובתצהיר המצורף אליה ביקשה להדוף את טענת המבקשת. לדבריה, היא סולבנטית ועומדת בכל התחייבויותיה הכספיות. לטענתה, אין לתלות מסקנות מרחיקות לכת באותה הערה שבדו"ח, וגם זו סופה להימחק אם המשא ומתן שהיא מנהלת עם שני בנקים לקבלת אשראי נוסף יישא פרי. אולם, המבקשת הראתה בתשובתה, כי אותה הערה הוסיפה להופיע גם בדו"ח התקופתי לסיום הרבעון השני של שנת 2009 (צורף לתשובה, עמ' 5 למעלה). כמו כן, אין להקל ראש במשמעותה של הערה כזו. הערת אזהרה על "עסק חי" נכללת בדו"חות החשבונאיים על פי מבחנים מפורטים ומדוקדקים שנקבעו על ידי לשכת רואי החשבון בישראל (גילוי דעת 58), והדו"חות שהוצגו במסגרת הבקשה הם אכן מפורטים ומדוקדקים. חזקה על רואי החשבון של החברה, ששקלו את כל הנתונים שהציגה המשיבה, ובכל זאת הם סברו שיש מקום לאותה אזהרה.
23. לעניננו, המשמעות הפשוטה העולה מהאזהרה הכלולה בדו"חות החשבונאים של המשיבה היא, אכן, שקיים חשש שהמשיבה לא תהיה מסוגלת לשלם למבקשת את סכום פסק הבורר, אם וכאשר הוא יאושר. לעומת זאת, המשיבה, על פי גירסתה עצמה, אינה מצויה במצב כלכלי כה קשה שימנע ממנה הפקדת ערובה. מכל מקום, כאמור לעיל, קושי כזה של המשיבה, אם ישנו, אין די בו כדי להטות את הכף לטובתה במאזן הנוחות, כאשר, מצד שני, הוכח שהמבקשת עלולה שלא להיפרע ממנה את סכום הפסק, שעה שהיא אוחזת בפסק בורר המזכה אותה בתשלום אותו סכום.
24. למרות זאת, אינני סבור שיש לחייב את המשיבה בהפקדת מלוא הסכום שנפסק בפסק הבורר.

זאת, משום שיהא בכך הכבדה רבה ביותר העלולה למנוע מהמשיבה כל סיכוי לברר את טענותיה, ואכן, גם הפסיקה הנזכרת לעיל שנענתה לבקשה לחייב בהפקדת ערובה לא חייבה הפקדת מלוא הסכום שנפסק בפסק הבוררות. נימוק נוסף הוא, שהתובענה עצמה (הבקשה לביטול פסק הבוררות) מצויה, למעשה, בשלב הסיכומים, כאשר הצדדים ויתרו על חקירות המצהירים, עליהם להשלים את טיעוניהם ולאחר מכן צפויה להינתן החלטה בתובענה עצמה. בהתחשב בכל אלה, די, לדעתי, לחייב את המשיבה בהפקדת כרבע מסכום הפסק.

מסקנה

25. אשר על כן, ובהתאם לסעיף 29 לחוק הבוררות, תשכ"ח-1968, אני מחייב את המשיבה להפקיד ערובה בסך 250,000 ₪. הערובה תופקד בקופת בית המשפט במזומן או בערבות בנקאית צמודה למדד. ניתנת ארכה להפקדת הערובה, עד ליום 10.12.09. לשם כך (ובהתחשב בבקשה קודמת של המשיבה) מוארך המועד האחרון להגשת טיעוניה המשלימים של המשיבה עד ליום 10.12.09. תופקד הערובה כאמור ובמועד האמור ויוגשו טיעוני המשיבה עד המועד האמור, תגיש המבקשת את טיעוניה עד ליום 27.12.09 ותינתן החלטה בבקשה לביטול פסק הבורר. לא תופקד ערובה כאמור ובמועד האמור, תמחק הבקשה לביטול פסק הבוררות והפסק יאושר. בשלב זה נקבע לתזכורת פנימית ליום 15.12.09. הוצאות בקשה זו על פי תוצאות התובענה. ניתנה היום, ו' כסלו תש"ע, 23 נובמבר 2009, בהעדר הצדדים.

יונה אטדגי 54678313-175230/09

הוקלד על ידי .....

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן](#)